

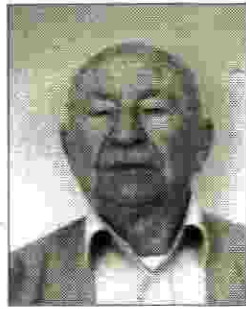
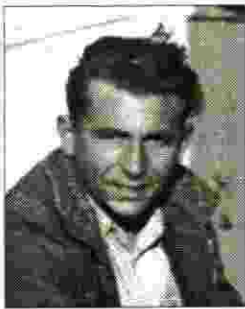
מיכאלי אהרון (קלר)

יליד 1927, פולין

עלה לארץ ב-1947 באוניה "מדינת היהודים"

התגייס לפלי"ם באירופה ב-1946

(הצטרף לקורס הגדעונים)

ה ע ס נ ה ר י ס ' 0

בארץ ומנהיגות המעפילים היו להתנגד לבריטים רק "פסיבית". המאבק על סיפוני "מדינת היהודים" נמשך כשעתיים ובסיומו הועברו המעפילים, כשביניהם התערבו אנשי הצוות וחלק מהמלווים, למחנות המעצר בקפריסין. כמה מהמלווים ואני ביניהם, וכך כמה מאנשי הצוות-מתנדבים יהודים מארה"ב-הסתתרו על האניה ב"סליק" שהוכן למטרה זו בתוך מיכל מים ריק, ולמחרת חולצנו משם על ידי אנשי ההגנה שפעלו בנמל.

לא נשארתי זמן רב בארץ. לאחר סיור לא ארוך להכרת הארץ וביקור אצל בני משפחה רחוקים, התייצבתי בפני גרישה ומשה'לה במוסד לעליה ב' וביקשתי להמשיך בפעילות בהעפלה. בקשתי אושרה וכעבור כמה שבועות צויירתי בדרוכן הולנדי (את השם עליו אינני זוכר) והפלגתי כנוסע על אניה יוונית למרסיי. לאחר המתנה של כשבועיים במחנה "גרנד ארנאס" קבלתי הוראה להצטרף כגדעוני ל"לקוממיות" שעגנה באותה עת בלב ים, מול החוף הצרפתי, בגלל תקלה במנוע. הוכרחתי אליה כלילה על ידי ספינת דייגים צרפתית. על האניה נמצאו כבר 3 מלווים-יהודה "פרא", אבנר "סקנדי" ועמנואל. הצוות היה איטלקי. אניית העץ הקטנה שלנו, בעלת שלושת התרנים עוררה כנראה את סקרנותם וחשדותיהם של השלטונות והעתוננים הצרפתיים - לפנות בוקר הגיעה ספינה של הג'נדרמריה המיוחדת הצרפתית ואסרה את כולנו, כולל האיטלקים. כילינו כמה ימים בבית סוהר בטולון, נחקרנו מספר פעמים על הוותנו (בידי למשל, הייתה תעודה של פליט הגר במחנה עקורים) ונוכחותנו המוזרה בחוף הצרפתי, אולם, עד מהרה הרגשנו שדברים מתרחשים, יחס המשטרה נעשה יותר אוהד, חייכני, ולבסוף שוחררנו והורשינו לחזור לאניה, שבינתיים תוקנה. אז נודע לנו כי לשחרורנו ולשחרור האניה גרמה פעולת אנשי המוסד לעליה ב' ב"חלונות הגבוהים" בפאריס.

באותו לילה התקרבו לחוף בנדול, הועלו כ-600 מעפילים שהועברו בסירות ויצאנו לכון הארץ. למרות שהיה כבר אחרי הכרות האו"ם בכ"ט בנובמבר, הבריטים המשיכו בגירוש מעפילים לקפריסין וכך נהגו אתנו. אנו המלווים והצוות האיטלקי התערבו בין המעפילים כדי לא להתפס

נולדתי באזור הגבול המזרחי של פולין שנכבש עם פרוץ מלחמת העולם על ידי הסובייטים. עד אותו מאורע עברה לדותי בעיירה יהודית, קוסטופול, והחינוך שקבלתי מגן הילדים ועד לשנה השניה של הגמנסיה, היה ברשת העברית "תרבות".

ביוני '41 עם פלישת צבאות הנאצים לכרה"מ, נותקתי ממשפחתי ולאחר נדודים הגעתי לכר', בן 14, לאוזבקיסטן הסובייטית. כדי להתקיים, בתנאי הסבל והרעב של המלחמה, מצאתי עבודה כשוליה ואחר כך כמפעיל במשרה מלאה בתחנת כח של מפעל לשמן כותנה.

בתום המלחמה, בראשית '46, הצלחתי להסתנן, ללא תעודות כלשהן, לפולין, במטרה להגיע לארץ ישראל. אז נודע לי כי כל משפחתי הושמדה בגטו על ידי הנאצים ועוזריהם המקומיים. בזכות הרקע הציוני שלי הצלחתי להצטרף לארגון "הבריחה" בפולין, ואחרי זמן קצר ידעתי העברית סיעה בידי להתקבל לקורס הגדעונים שנערך בסוף 1946 במרסיי. עליתי ארצה באוקטובר 1947 - כמעפיל ויחד עם זה כגדעוני ב"מדינת היהודים".

כסיום הקורס, לאחר תקופת המתנה הוצבתי כגדעוני ל"מדינת היהודים". עליתי לאניה, שזה עתה הגיעה מארה"ב מושטת על ידי צוות מורכב ברובו ממתנדבים יהודים, בפור-דה-בוק. משם הפלגנו לנמל לבאיון במפרץ הביסקיה, ולאחר כמה שבועות של הכנת האניה לקליטת המעפילים-כדייקת הציוד, התקנת דרגשי-עץ לשינה, העלאת אספקה-הפלגנו לשם העלאת הנוסעים.

העלאת המעפילים התבצעה בנמל בורגס בים השחור. הפלגנו בדרך ארצה כשלידינו שטה באותו נתיב ה"גאולה", ועל שתי אניותינו למעלה מ-3500 נוסעים, רובם צעירים מרומניה ומבולגריה.

בצאתנו ממיצרי הרדנדלים הוקפנו על ידי 7 משחתות בריטיות שליוו אותנו עד הארץ. "מדינת היהודים" הפליגה לכון חיפה וה"גאולה" לכון תל-אביב והבריטים התפלגו אף הם. סמוך לחוף השתלטו הנחתים הבריטיים על שתי אניותינו.

המתואר כאן התרחש זמן קצר לאחר הגעת "יצאת אירופה" וקרוב הרמים שנוהל עליה בנמל חיפה, והוראות ההגנה

בסוף השנה. באותה שנה גם התחתנתי עם ברכה-חברה מילדות, מעפילה על "יציאת אירופה" שנפצעה עליה קשה בקרב עם הנחתים הבריטיים.

עם שחרורי מצה"ל נראה לי רק טבעי לפנות לצי הסוחר. לאחר קורס ובחינות לקבלת תעודת הסמכה בינלאומית התחלתי לעבוד כקצין אלחוט באניות "צים". באמצע 1954 הצטרפתי ל"נתיב" ובמשך שלוש וחצי שנים פעלתי במסגרת השגרירות בורשה. עם סיום שליחותי חזרתי ארצה והצטרפתי למזכירות האיגוד הארצי לימאים. ב-1960 מוניתי למנהל הלשכה לימאים של שירות התעסוקה הממלכתי. בשנים 1970-71 שמשתי כמנהל כח אדם ברפא"ל, ולאחריהן חזרתי ללשכת הימאים עד ליציאתי לגמלאות ב-1993. כיום הנני בעליה ומנהלה של חברה לאספקת חמרי מחצבה.

וכך הגענו למחנות המעצר. דרך המילוט של ההגנה מקפריסין פעלה אז כבר היטב, ותוך כמה ימים הייתי בחיפה.

קיץ 1948 הוא תקופת "אניות הרכש" שלי. המדינה כבר קמה, אך לפי החלטת האו"ם לא ניתן להכניס נשק לארץ, ופקחים הוצבו בנמלים וברקו כל אניה וכל מטען נכנסים. אנשינו מצאו דרכים לעקוף את הביקורת ועשרות אניות רכש בטחוני הצליחו באותו זמן לפרוק את מטענן החיוני ביותר לקרבות תש"ח. הפלגתי באותה תקופה על ה"שיר" עם רן בן-אמוץ (דלק למטוסים ומגים צ'כיים), על ה"רקס" עם גבי וייס (כמה מאות טון ט.נ.ט.) ועל ה"בוריאה" (10 טנקי השרמן הראשונים של צה"ל ועוד כ-1000 טון נשק וציוד צבאי).

בראשית 1949 חזרתי "סופית" ארצה, השלמתי את הליכי הגיוס הרשמי לצה"ל והוצבתי בחיל הקשר עד לשחרורי

לאחר ההעלאה בכוח לאוניות הגירוש, מחטטים המגרשים ברכושם הדל של המעפילים